

Mordet på Pleasant café av Emma Schult

Inne på det lilla kaféet började det lukta bränt. Stanken sved i Monicas näsa. Hon lutade sig tillbaka i stolen och slöt ögonen. Men den kväljande lukten av något som gått snett fick hennes tankar att vandra. Nu var allt hon hade kvar bara ett plågsamt eko av det som en gång varit. Monica öppnade ögonen och betraktade den disiga lokalen. Hon kände en tår tränga fram, men torkade snabbt bort den. Kaféet var en plats för att samla tankarna, inte för att gråta. Kanske skulle hon beställa en ny kopp kaffe, en som påminde henne om allt som fortfarande fanns kvar att njuta av. Monica reste sig och gick mot disken, men den brända lukten förföljde henne som en skugga. Hennes händer darrade något när hon beställde en ny kopp kaffe, hon kände på högra sidan av sin hals. Det sved. När hon vände sig om för att återgå till sitt hörn, snubblade hon plötsligt på en stol. Hon föll, tiden verkade stanna. Kaféets ljud försvann i ett eko. Medan människor runt omkring henne började reagera, kände Monica hur världen blev suddig. Röster hördes på avstånd, blandade med ljudet av sina egna ansträngda andetag. Någon böjde sig över henne, men hon kunde inte se ansiktet. Allt blev dimmigt, som om hennes livs ljus släcktes. Kaféet blev tyst. Hennes hjärta stannade, världen snurrade bort.

-Hon lever inte. Ingen puls och inget tecken på liv.

En polisman som suttit nära kvinnan, stod nu bredvid henne. Hans panna var genomvåt av svett.

-Jag ringer ambulansen så kommer de hit så fort som möjligt.

Människorna inne i kaféet började byta blickar med varandra, undrade vad som hade hänt med kvinnan. Hur dog hon, varför?

Polismannen tog fram den döde kvinnans mörkblå väska, som hade stått på den randiga stolen. Han tittade efter ifall det fanns någonting som förklarade den oväntade händelsen på Pleasant café. Längst ned i innerfacket hittade han en liten lapp, med ett välskrivet namn på; Monica, stod det. Med darrande händer öppnade han den frusna lappen:

Letintefte mimördar. Jahavaldehäsjäl. Denseäresultateamifrihe, a
mitbeslu. Jabeerespekterde. Definningemeatföst. MonicSigu.

Polismannen höll hårt i lappen så att hans knogar vitnade. Varför i hela fridens namn ville hon inte att polisen skulle leta efter hennes mördare? Polisen Hans Andersson hade inte den blekaste aning om varför kvinnan blivit mördad. Kanske visste hon något?.. Någon viktig information som absolut inte fick läckas...

Ungefär tjugo minuter hade gått sedan incidenten på Pleasant café. På gatorna så kom det flera ambulanser med sirener, höga och tutande som tusen olika trumpeter

och saxofoner, som alla spelades på samma gång. Män och kvinnor kom utspringande från ambulanserna, sprang fort in på kaféet. De lade den döda kvinnan på en bår och bar in henne i en ambulans.

Hans satte sig i samma ambulans som kvinnan, sen blev allting lika tyst igen i den kyliga septemberkvällen..

Klockan slog prick midnatt när kommissarie Andersson befann sig på obduktionen, väntandes på besked om Monicas okända död. En gammal gubbe som haltade lätt, kom ut ur rummet där obduktioner ägde rum. Han talade med mycket hes röst:

-Hon..., hon har dött av en överdos av en kraftig substans, det är inte någonting som vanligtvis säljs eller hittas i medicinsk form. Det är små nålstick på hennes högra sida av halsen. Antagligen en spruta.

Detta väckte en stor fråga i Hans huvud; Vem hade hon fått den av?

Poliskommissarien var uppe tidigt nästa morgon, för att läsa igenom brevet än en gång. Men det var inget som direkt intresserade honom. Det knackade på hans dörr, kommissariens jobbarkompis Christian Ohlsson steg in.

-Hej, sade han lågt. Jag tänkte att vi kunde titta lite mer på brevet? Så vi inte missar något.

- Jag har redan gjort det. Ingenting nytt.

Han fortsatte:

-Jag tänkte leta upp lite mer fakta om Monica. Hennes släktingar, bakgrund och nära vänner. Kommissarie Ohlsson slog sig ned på en mörkblå stol tätt intill Hans, han viskade med en mycket låg ton:

-Det som jag undrar mest över är hur Monica kunde avlida på kaféet. Isåfall skulle det ha kunnat vara en förgiftning eller något slags piller som hon hade tagit innan.

-Ja, svarade Hans. Det måste ha varit någonting sådant som inträffat. Jag kollar hennes senaste telefonsamtal, för att se vem hon pratade med senast. Jag ska även se till att hitta vilka hennes närmaste kompisar var, var de bor samt vad de heter. De kanske kan veta någonting.

Christian reste sig från den knarrande stolen och gick mot dörren. Han drog i handtaget så dörren sakta gled upp.

-Låter som en bra idé, sade han.

-Vad ska du göra då? ropade Hans efter Christian.

-Jag ska hem till Monica och leta igenom hennes lägenhet, efter någonting mer som kan hjälpa oss. Kanske det är ett till offer som vi inte vet om?

Ohlsson svängde runt det gråa hörnet i trapphuset och försvann sedan i tystnaden.

När kommissarie Andersson klev in i Monicas kompis lägenhet, var stämningen mycket dyster. Sofia, som hade varit bästa väninna med Monica, satt tyst vid köksbordet, fortfarande i chock. Små tårar rann ned längs hennes kind.

-Vad har ni fått reda på? frågade hon förtvivlat med gråt i halsen.

Hans satte sig bredvid henne.

-Vi behöver veta mer om Monica, om hennes privatliv och vilka människor hon umgicks med.

Sofia nickade sorgset, men började prata.

-Det var några veckor sedan, på en fest. Monica träffade en man där, hon sade att han var charmerande, men.. det var något som skrämde henne. Det märkte jag när jag försökte ställa henne frågor om honom. Hon försökte alltid byta samtalsämne och prata om annat. Men jag

fortsatte att fråga henne, till slut lyckades jag. Monica förklarade att hon kände sig jagad, efter kvällen på festen hade hon blivit helt förändrad.

-Vad menar du med helt förändrad? frågade Hans och antecknade lite i ett block.

-Jag vet inte riktigt, men hon var inte sig själv helt. Vi brukade alltid berätta hemligheter för varandra, vi var alltid öppna om allting. Men sedan nästa kväll, var det någonting hon försökte undanhålla från mig. Det märktes på henne. Till exempel ville hon inte prata lika mycket med mig, hon slutade träffa sina andra vänner och höll sig alltid i sin lägenhet.

-Minns du mannens namn, eller nämnde Monica hans namn för dig?

Sofia tänkte efter i en lång stund innan hon svarade.

-Det var något med Christopher eller Christian, stammade Sofia fram till svar. Efternamnet minns jag inte lika väl. Det började på O.

Hans rynkade pannan och tänkte omedelbart på sin jobbarkompis Christian Ohlsson. Men han skakade genast av sig tanken. Hans ställde ytterligare en fråga till Sofia, som skakande snöt sig med en näsduk.

-Kan du säga mig vilka andra personer hon ofta umgicks med? frågade Hans intresserat.

-Ja, det var väl Penny då.

Sofia började långsamt berätta:

-Penny och Monica hade gått i samma skola sedan de var åtta år gamla, de hade alltid varit bästa vänner. När jag och Monica började umgås mer än hon och Penny, blev hon väldigt avundsjuk, hon slutade ringa Monica varje dag som de alltid gjort. Efter ungefär sju år utan att Monica och Penny hade talats vid, ringde Penny bara för att säga hej och så. Kvällen efter så stämde de träff på Pleasant café, men Penny var tvungen att avboka. Hennes systers barn behövde en barnvakt just den kvällen.

Hans nickade.

-Men gick Monica ändå till kaféet? frågade han.

-Ja, jag följde med också.

-Pratade du och Monica om något speciellt den kvällen? Någon hemlighet som bara ni visste om? Såg du någon bekant?

Sofias blick flackade hastigt mellan hennes skål och sked, som stod framme på köksbordet. Hans kunde inte bedöma om Sofias tänkande var ett ja eller nej, men till slut kom ett svar:

-Ja, faktiskt, svarade hon.

Hans ryckte till och tog desperat fram sin penna, började snabbt skriva lite i sitt block. -Mannen som Monica hade träffat på festen satt precis bredvid oss, det var som om han tjuvlyssnade på vad vi pratade om och så..

Hans skrev ned det sista i anteckningsboken, han ställde ytterligare en fråga som verkade få Sofia att rodna:

-Sofia, vad pratade du och Monica om?

Hans släppte inte blicken från henne.

-Vi.. Monica berättade om att hon inte kände sig fri, men jag förstod aldrig vad hon menade med det. Jag önskar att jag kunde ha gjort det.

Sofia snyftade, fortsatte häpnadsväckande mycket långsamt:

-Jag såg att hon och mannen hon träffat på festen bytte flera blickar med varandra på kaféet.

Det var som en tyst konversation som pågick mellan dem.

Kommissarie Andersson ställde den absolut sista frågan till Sofia:

-Vad tror du att mannen hade för inverkan på Monica?

Sofia såg osäker ut men svarade hastigt:

-Jag vet inte.. men hon började oftare och oftare prata om frihet. Hon sade att ingen människa kunde vara helt fri så länge de var bundna av andras förväntningar. Jag trodde att det bara var prat, men nu inser jag.. Jag tror att han kan ha mördat henne.

Kommissarien tittade med en intresserad blick på henne.

-Vad är det som får dig att tro det, Sofia? sade han med långsam röst.

-Jag menar, han var den enda personen hon hade träffat innan hennes död, förutom jag då. För hon var ofta i lägenheten, jag var där för att se att hon inte skulle göra någonting dåligt om jag vore borta. Vi gick ut och åt lunch nästan varje dag på Pleasant café, två veckor innan hennes död var då vi såg mannen som hon hade träffat på festen. Han satte sig precis bredvid oss, det tyckte jag var lite konstigt. Men något ännu konstigare var när vi skulle gå ut från kaféet. Hon tittade bak på honom, han tittade på henne och nickade. Det var som om de hade bestämt sig för någonting, någonting som betydde mycket. Som om de hade planerat någonting tillsammans. Planerat hennes mord och att han hade hjälpt till. Kanske gett henne något piller eller så, som gjorde att hon dog just på kaféet.

Andersson tyckte Sofias förklaring lät mycket rimlig, han undrade ifall hon visste mer än vad hon berättade. Hans såg skeptiskt på henne och frågade:

-Hur kom du på denna förklaring? Den låter mycket väl rimlig. Alldeles för rimligt.

Sofia ryckte på axlarna.

-Jag vet inte. Jag fick bara en känsla av honom på festen att han var en obehaglig man. Hans tog upp brevet ur sin byxficka. Han gav det en dyster blick. Där såg han något som han inte hade sett förut. Längst upp i högra hörnet så var en liten bit av pappret ihopvikt. Hans rätade ut biten. Med stora bokstäver läste han högt: FRIHET!

Frihet, det var nyckelordet han sökte. Men vad hade hon menat med det? Var hennes död verkligen en handling av frihet, eller var det något annat, något mörkare som lurade bakom fasaden? Från ingenstans utbrast Sofia:

-Christian Ohlsson! Det är det. Han hette Christian Ohlsson!

Hans for upp ur stolen som en raket som precis börjat sin färd upp till rymden. Han talade nu både snabbt och högt:

-Christian Ohlsson?! Det är min kompis! Är du verkligen säker Sofia?

-Ja! Helt säker!

Kommissarie Andersson tog sina saker som nu låg huller om buller på det smutsiga köksbordet, han började springa mot dörren.

-Tack Sofia!

-Vart ska du? frågade hon fort.

Men Hans hann inte svara, istället sparkade han upp dörren så den for in i väggen och sprang nedför alla tre trappor. Sofia satte sig lika tyst igen på sin plats vid köksbordet. Hon skulle gå fram och låsa dörren, men kände en kall hand täcka över hennes mun. Hon fick syn på mannens ansikte och kände igen det direkt; det var han, Christian Ohlsson! Hade han varit där inne när Hans varit där? Sofia hann säga en sista mening innan han satte handen för hennes mun helt:

-När kom du hit?!

-Du lämnade dörren öppen..

Tankarna fladdrade omkring i Hans huvud. Tanken på att det måste ha varit Christian som lärde känna Monica på festen, att det var han som tjuvlyssnade på kaféet två veckor innan Monica avled. Att det var han som fixade med Monicas mord och hjälpte henne..

Hans bultade hårt med sin sköra knytnäve på Christians mörklila dörr. Men han hörde inga steg inifrån, han fortsatte att banka. Men då om han plötsligt på vad Christian hade sagt morgonen efter mordet på Monica: Kanske det är ett offer till som vi inte vet om? Herregud! Christian var hemma hos Sofia! Det var hon som var nästa offer, därför att Christian visste att hon redan sagt för mycket till Hans. Christian ville inte att fler saker skulle spridas. Därför kommer han att göra sig av med henne, på ett eller annat sätt. Poliskommissarien sprang snabbt och lätt ned för alla trappstegen i Ohlssons lägenhet, så han snabbare hann till Sofia, för att Christian inte skulle hinna göra någonting med henne.

Under flämtande och pustande snabb-gick Hans uppför alla tre trappor, där Sofia bodde. Dörren stod på glänt och Andersson såg Christian sitta på huk framför Sofia, pratandes med henne:

-Varför talade du med honom? frågade han.

Sofia såg rädd ut.

-Vi hade en dil. Sade du till honom att det var jag som hjälpte Monica med mordet? Andersson såg på Sofias läppar att hon tänkte svara ja, men han hade en plan. Precis när hennes läppar började röra på sig gick Hans fort in i lägenheten.

-Hej Christian, sade han med behärskad röst.

Kommissarie Ohlsson vände sig om med ett ryck och stirrade på honom. Han ställde sig långsamt upp.

-Hej, vad gör du här?

Då sattes Hans plan i verket. Han tittade ut genom fönstret för att få Christians blick att släppa Sofia. Därför att Hans skulle hinna göra en snabb blinkning till henne, att han hade en plan. Sofia förstod, hon låtsades om att hon inte hade berättat för honom, att Christian hjälpt Monica. Kommissarie Ohlsson tittade nyfiket tillbaka på Sofia, då hon formade läpparna som ett "nej", trodde Christian inte att Hans visste att han varit inblandad i mordet.

Hans svarade på Christians fråga vad han gjorde där:

-Jag tänkte bara meddela dig att vi hittat mördaren.

Kommissarie Andersson hade ett bra pokeransikte, han såg ut som att han inte hade en aning om vad Christian gjort.

Ohlsson höjde på ögonbrynen och rynkade sin panna.

-Jaså, sade han förvånat.

Han fortsatte:

-Vem är det då?

-Det vet jag inte, men de har honom i förhörssrummet på stationen. Jag tänkte gå och titta vem det var, jag undrade bara om du ville hänga med en sväng, för att förhöra honom?

-Visst. Jag kommer.

Christian gick ut i trapphuset, de lämnade Sofia.

Väl på polisstationen begav de sin väg till förhörssrummet för att vänta på "mördaren", men det Christian inte visste var att det var han, de skulle förhöra. Andersson satte sig på andra sidan bordet mitt emot Christian, för att visa att det var han som skulle förhöras. Men det verkade kommissarie Ohlsson inte förstå.

-Varför sitter du där och inte bredvid mig, Hans?

Hans harklade sig för att svara, men Christian avbröt honom:

-Det är inte direkt så att det är jag som ska bli förhörd, sade han med ett nervöst skratt.

-Jo, det är det, svarade Hans snabbt.

Christian tittade ned på det trista grå bordet, men Hans fortsatte:

-Vi vet att det var du som hjälpte Monica med mordet. Du hade gett henne en spruta, i den fanns det en överdos av något sorts ämne. Skulle du vilja berätta för mig varför du hjälpte henne och vad det var för ämne?

-Okej, ni har listat ut allting nu, började Christian oberört.

-Fortsätt, sade kommissarie Andersson till honom.

Ohlsson fortsatte som han blivit beordrad:

-Vi träffades på en fest och hade ett långt samtal. Hon verkade... fången, förstår du? Hon sade att ingen riktigt lyssnade på henne, ingen förstod henne. Att hon kände sig jagad. Där såg jag en möjlighet att hjälpa henne, vi pratade om en väg ut.

-Och substansen? Hans pressade vidare.

Christian rörde lite på sig, men hans röst förblev kall och oberörd.

-Det är svårt att beskriva, men det är en slags befrielse. Något som släpper taget om allting som håller dig fast. Jag hjälpte henne att släppa taget helt och hållet..

Hans tänkte på de små stickmärkena i Monicas hals, som obduktionen funnit. Spår av en kraftig överdos av en okänd substans. Var det frihet, eller var det ett fängelse hon hade gått in i, utan att kunna hitta ut?

-Så du injicerade henne? Hans ögon smalnade, han höll kvar blicken på Christian. Christian lutade sig fram, nästan triumferade, som om han precis hade väntat på den här frågan:

-Jag hjälpte henne att ta steget. Det var hennes val att inte leva med kedjor längre.

En dov ilska steg inom Hans:

-Du gjorde det under sken av vänskap. Du gav henne en dödlig substans och lämnade henne ensam.

Christian tittade bort och hans ögon fick ett vagt uttryck, som om han såg något som bara han kunde förstå.

-Jag gav henne en väg till frihet.

Hans satt kvar i stillhet en stund, betraktade Christian utan att släppa honom med blicken. Hur kan frihet förvandlas till något så destruktivt? Monica hade letat efter något mer, men kanske hon hade mött sitt slut i en illusion.

-Ändå sitter du här, medan Monica är borta, sade Andersson till slut med en anklagande ton i rösten.

Han fortsatte.

-Vad säger det om dig, Christian? Är du verkligen fri, eller har du bara blivit en ny sorts fånge, i en ny sorts bojar? Bojar av dina egna handlingar, av valet du gjorde när du gav henne sprutan.

Christian såg på honom, i hans ansikte gick ett mörkt moln över. -Friheten har alltid ett pris, kanske betalade hon sitt.